

Postanowienie z dnia 12 czerwca 1997 r.

II UKN 199/97

Przewodniczący SSN: Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Stefania Szymańska, Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Jana S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o ustalenie nieistnienia obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne, na skutek kasacji organu rentowego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 marca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania w zakresie zachowania terminu do wniesienia apelacji.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 7 marca 1997 r. na mocy art. 373 KPC odrzucił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w P. od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 28 stycznia 1997 r. Wyrokiem tym Sąd Wojewódzki, po rozpoznaniu odwołania Jana S. od decyzji organu rentowego o ustalenie nieistnienia obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne - uchylił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawca nie ma obowiązku zapłaty składki na ubezpieczenie społeczne od listopada 1995 r. do stycznia 1996 r. wraz z odsetkami.

W dniu 31 stycznia 1997 r. pełnomocnik ZUS złożył wniosek o uzasadnienie wyroku. W aktach sądowych znajduje się potwierdzenie odbioru uzasadnienia wyroku przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w P. w dniu 10 lutego 1997 r.

W dniu 25 lutego 1997 r. do Sądu Wojewódzkiego wpłynęła apelacja organu rentowego od wyroku z dnia 28 stycznia 1997 r. doręczonego w dniu 10 lutego 1997 r. Sąd Wojewódzki uznał, że wpłynęła ona w ustawowym terminie gdyż przekazał ją Sądowi Apelacyjnemu.

Postanowienie o odrzuceniu apelacji Sąd Apelacyjny uzasadnił tym, że została ona wniesiona po upływie przepisanej dwutygodniowej terminu.

W kasacji pełnomocnik organu rentowego zarzucił orzeczeniu Sądu Apelacyjnego naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, w tym szczególnie art. 369 i 165 § 2 KPC poprzez przyjęcie, że nadanie pisma w polskim urzędzie pocztowym, ostatniego dnia terminu nie czyni zadość zachowaniu terminu.

W uzasadnieniu kasacji zwrócono uwagę, że Sąd Apelacyjny przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia pominął treść art. 165 § 2 KPC, według którego nadanie pisma w polskim urzędzie pocztowym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. W kasacji podano, że z dowodu nadania pocztowego wynika jednoznacznie iż apelacja została pod numerem nadawczym [...] wysłana pocztą w dniu 24 lutego 1997 r. do Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu a tym samym został zachowany termin do jej wniesienia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest uzasadniona. Poza sporem pozostaje, że wyrok Sądu Wojewódzkiego wraz z uzasadnieniem został doręczony pozwanemu organowi rentowemu w dniu 10 lutego 1997 r., a apelacja wpłynęła do Sądu Wojewódzkiego w dniu 25 lutego 1997 r.

Sąd Apelacyjny wydając zaskarżone postanowienie kierował się datą wpływu znajdującą się na pieczęcie Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Brak jest w aktach sprawy koperty ze stemplem pocztowym zawierającym datę nadania apelacji.

Do kasacji pełnomocnik pozwanego dołączył dowód nadania na pocście pism w dniu 24 lutego 1997 r. Jest wśród nich pismo do Sądu Wojewódzkiego.

Termin do wniesienia apelacji byłby zachowany gdyby zostało ustalone, iż nadano ją w dniu 24 lutego 1997 r. w urzędzie pocztowym.

Przyjęte przez Sąd Apelacyjny przekroczenie terminu określonego w art. 369 § 1 KPC, wynosi jeden dzień. Sąd wydając zaskarżone postanowienie nie zajął się wyjaśnieniem jaką drogą apelacja wpłynęła do Sądu Wojewódzkiego.

Słusznie wnoszący kasację powołuje się na treść art. 165 § 2 KPC zgodnie z którą oddanie pisma procesowego w polskim urzędzie pocztowym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu, a który to przepis Sąd Apelacyjny pominął.

Sąd Wojewódzki w Poznaniu apelacji nie odrzucił (art. 370 KPC) i przekazał ją Sądowi Apelacyjnemu.

Zgodnie z art. 373 KPC sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Przepis ten nie zobowiązuje wprawdzie wprost sądu drugiej instancji do ustalenia w jaki sposób apelacja została złożona w sądzie pierwszej instancji ale ze względu na treść art. 165 § 2 KPC, w sprawie, w której Sąd Wojewódzki nie dopatrył się przekroczenia terminu do wniesienia apelacji, a Sąd Apelacyjny przyjmuje, że termin ten został przekroczony o jeden dzień, nie dysponując równocześnie dowodem nadania (koperta), zasadny jest zarzut kasacji naruszenia tego przepisu postępowania a w konsekwencji także art. 373 KPC.

Sąd Apelacyjny powinien w takich okolicznościach sprawy zająć się wyjaśnieniem daty nadania apelacji.

Dlatego też Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====